

DE TREIN VAN HET ZIJN
(heeft vertraging)

*de wissels wissen het verleden
de toekomst spoort ons toe*

DE TREIN VAN HET ZIJN

(heeft vertraging)

ERIK SEGERS

© 2025 Good Stuff! Books, Erik Segers

www.goodstuffbooks.be

Good Stuff! CommV

Kontich, Antwerpen

Ontwerp cover: Sigrid Vanhoutte

Foto auteur: Sigrid Vanhoutte

Redactie en lay-out: Good Stuff! Text & Graphix

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 94 646 6568 0

NUR 301

D/2025/14.210/04

de zin zit achter de zinnen

go with the flow of the rails

*rare trien, die Trien
en dat op een trein*

*zinloze zaadlozingen laten hun sporen
hoe dan ook, de trein rijdt*

*wie het trage niet eert
is het snelle niet weerd*

PERRON 1

*ongewenste intimiteiten
daar begint het op te lijken*

1

*de trein van het zijn
slaat diepe groeven
sporen die nooit ontsporen
wat was zal altijd zijn
onuitwisbaar
bakens voor de toekomst
waar de wissels los liggen
de wind anders waait
wagons worden afgeladen
en de trein lichter rijdt*

Wat een opgeblazen onzin, dacht Gust. Ik word nooit een goeie dichter, zelfs geen slechte. Nee, niets van dat. Ik ben gewoon géén dichter. Hij scheurde het blad in tweeën, verfrommelde de stukken tot een prop en gooide die in het vuilnisbakje onder het raam. Buiten schoven troosteloze achtertuinten voorbij.

De trein hield halt in een leeg station. Niemand stapte uit, niemand stapte in. Alleen een vlieg vloog naar binnen en ging op Gust z'n neus zitten. Met één mep was ze weg, maar niet dood. Ze zou zeker wederkeren, wist hij. Maar dat was het minste van z'n zorgen.

Het was stil in de trein. Behalve Gust zat er niemand in de wagon. Hij had geen andere mensen gezien, op één uitzondering na: een welriekende treinconductrice die eerder z'n vervoersbewijs had gecontroleerd. Ze had blond haar en een indrukwekkende boezem. Dat was hem opgevallen. Sinds ze z'n ticket had ingescand, had hij haar niet meer gezien. Zou ze van de trein gestapt zijn? Zat hij daar dan werkelijk alleen? Er moest toch een machinist vooraan zitten? Of reden treinen tegenwoordig al op automatische piloot? Gust voelde zich eenzaam. Verlaten door God en nog vele anderen.

Hij kreeg zin om te masturberen. Hij zat toch alleen, dus waarom niet? Iets wat hij nog nooit in een trein had gedaan, en nu misschien weleens kon proberen. Het zou de leegte en de tristesse in z'n bestaan een onverwachte kleur geven. Hij knoopte z'n broek los, duwde de rits naar beneden en liet z'n jeans zakken.

‘Wat zijn we aan het doen, meneer?’

Gust schrok zich een ongeluk. Een dame stond plotseling naast hem. Hij zuchtte opgelucht. Hij was blij dat hij de volgende stap nog niet had gezet. ‘Ik wilde even checken of ik m’n onderbroek niet was vergeten aan te trekken,’ loog hij.

‘En daarvoor moet je je hele broek uittrekken?’

‘Die is niet uit, hè? Ik heb ze op m’n enkels laten zakken. Meer niet.’

‘Maar was je niet méér van plan?’ vroeg de dame streng.

‘Nee, ik wilde gewoon even checken. Het gebeurt soms dat ik m’n onderbroek vergeet. En ik twijfelde, dus...’

‘Ik hoef de details niet te weten,’ onderbrak ze hem. Ze droeg een uniform.

Gust herkende haar als de knappe conductrice met het overheerlijke parfum. Ze was blijkbaar teruggekeerd.

‘Doe die jeans maar helemaal uit,’ zei ze. ‘Dan kan ik ook eens goed checken.’

‘Dat is nergens voor nodig,’ zei Gust. ‘Ik heb al vastgesteld dat ik m’n onderbroek aan heb. Dat zie jij toch ook?’

‘Ik zie een onderbroek, ja,’ zei ze. ‘Maar is het wel jouw onderbroek? Uit met die broek dus. En uit met die slip!’

Met tegenzin schoof hij de jeans over z’n enkels.

De dame raapte de broek op, gooide die op de bank tegenover hem en zei: ‘En nu de rest...’

‘Ik vind dit toch een beetje grensoverschrijdend gedrag,’ zei Gust. ‘Chantage. Ongewenste intimiteiten, daar begint het op te lijken. Dat is strafbaar, weet je?’

‘Komaan, man, trek die slip uit. En doe gerust wat je al van plan was: trek je pik af.’

‘Hoe heet jij?’ vroeg Gust.

‘Gloria,’ zei ze.

‘Mooie naam,’ zei hij. ‘Ik ben Gust.’

‘Gust met een broek vol goesting,’ zei Gloria lacherig. ‘Dat zie ik. Heel goed zelfs. En ’t wordt nog beter...’

Plotseling remde de trein keihard. Zowel Gust als Gloria werden tegen de vloer gesmakt. Ze rolden tegen elkaar aan. Haar hand schoof per ongeluk in z’n onderbroek. En toen werden ze door het donker opgeslokt. Allebei vielen ze in zwijm, op de trein van het zijn.

*van slag door het dode spoor
maar een man als jij gaat door*

2

Vreemd hoe het was. Plots bleek alles anders. De trein reed niet meer. Politiemensen liepen op de sporen.

Blijkbaar is er iets gebeurd, dacht Gust, terwijl hij met beide handen z'n pijnlijke hoofd ondersteunde. Door het raam zag hij een groen veld en in de verte een bommenrij met wolken erachter en erboven. Mooi, dacht hij, ik zou er een gedicht over kunnen schrijven. Maar daar had hij even geen zin in.

De trein stond niet in een station, zoveel was wel duidelijk. Gust herinnerde zich de noodstop waardoor hij z'n hoofd ergens tegenaan had gestoten. Van Gloria was geen spoor meer. Hij zag ze ook nergens op de sporen buiten.

'Alles oké, meneer?' hoorde hij een stem achter zich zeggen. Hij draaide zich om en zag een politieman met een dikke snor. De man leek een beetje op Freddie Mercury.

'Met mij alles oké,' zei Gust. 'Maar wat is er gebeurd?'

'Personen op het spoor. Meer mag ik niet zeggen. Sorry. Het onderzoek loopt. En helaas zit dat nu al op een dood spoor.'

'Mag je dat dan wel zeggen?' vroeg Gust.

'Je hebt gelijk. Dat had ik niet mogen zeggen. Sorry. Ik ben een beetje van slag.'

‘Van slag door het dode spoor? Maar een man als jij gaat door,’ zei Gust op een declamerende toon.

‘Is meneer dichter?’ vroeg de politieman.

‘Hoe weet je dat? Staat dat op mijn gezicht te lezen, misschien?’

‘Nee, ik zie dat aan je rode onderbroek,’ zei de man met de snor.

‘Rode onderbroek?’ Gust keek verbaasd naar z’n kruis. Tot z’n ontsteltenis merkte hij dat hij geen broek, alleen een rode onderbroek droeg. Hoe kwam dat? Die ochtend had hij zeker weten een zwarte aangetrokken. Rode onderbroeken had hij niet eens. En toch droeg hij er nu een.

‘Ik vind het een mooie rode onderbroek,’ zei de politieman, die snel met z’n smartphone een foto nam. ‘Een vriend van mij is dichter, en die zweert bij rode onderbroeken. Hij heeft er kasten vol van. Heel toevallig draag ik er op dit moment zelf ook een. Wil je ze zien?’

‘Nee, dank je. Ik geloof je,’ zei Gust. ‘Persoonlijk hou ik niet zo van rode onderbroeken.’

‘Waarom draag je er dan een?’

‘Ik ben al blij dat ik hier in een onderbroek zit en niet in mijn blootje,’ zei Gust de vraag ontwijkend. Hij had er immers geen antwoord op.

‘In de trein mag je niet ongekleed zitten,’ zei de politieman. ‘Maar ik zou dat niet zo erg vinden. Als je wilt, mag je je rode onderbroek aan mij geven. M’n vriend zou er blij mee zijn. En trouwens, ik zou graag je piemel zien.’

‘Jij ook al?’ riep Gust uit.

‘Wie nog?’

‘De treinconductrice. Gloria heet ze.’

‘Een blonde dame?’ vroeg de politieman.

‘Ken je haar?’

‘Nee, maar haar kleren zijn op het spoor gevonden. Haar naam stond op het jasje geborduurd. Een getuige zag een blonde conductrice op het spoor lopen. Maar we weten niet waar ze nu is. We zijn haar aan het opsporen, op het spoor, naast het spoor, overal waar we sporen kunnen vinden.’

‘Vreemd dat haar kleren op het spoor lagen. Heeft die getuige haar dan in haar blootje op het spoor zien lopen?’ vroeg Gust.

‘Nee, volgens de getuige was ze gekleed. Het blijft een groot raadsel waarom haar kleren even later op het spoor lagen.’

‘Dan moet ze zich op een gegeven moment hebben uitgekled,’ zei Gust.

‘Zo lijkt het,’ zei de politieman. ‘Het onderzoek moet het uitwijzen. Een hoogst ongewone zaak, dit. Waarom lagen haar kleren op het spoor? En samen met een zwarte herenslip. Zeer vreemd. Dit hebben we nog nooit meegemaakt. Heb jij Gloria gesproken?’

‘Nee,’ loog Gust. Het leek hem beter te zwijgen over het voorval.

‘Maar je zei toch dat Gloria je piemel wilde zien?’

‘Dat was een grapje,’ zei Gust snel. ‘Fantasie.’

De politieman knikte. ‘Fantasie hebben is goed, maar te veel is niet goed. Snap je?’

‘Ik snap het. Hoe heet je eigenlijk?’ vroeg Gust.

‘Brigadier Bernard Vandersype. Zeg, mag ik iets vragen?’

‘Ga je gang,’ zei Gust.

‘Ben jij gay?’

‘Nee,’ zei Gust het hoofd schuddend. ‘Maar ik zou het wel willen zijn. In de originele betekenis van het woord dan: vrolijk, opgewekt. Want dat ben ik niet. Ik mis vrolijkheid in m’n leven om vele redenen.’

‘Ik snap het,’ zei Bernard met een glimlach. ‘Zal ik je wat opvrolijken? Ik kan ‘Y.M.C.A.’ van Village People voor je zingen. Met dansspasjes en al.’

‘Alsjeblieft niet,’ zei Gust. ‘Ik ben daar niet zo’n fan van.’

‘In die rode onderbroek lijkt je nochtans sprekend op een van die gasten,’ lachte Bernard.

‘Het is mijn onderbroek niet!’ zei Gust fel. ‘Iemand moet die verwisseld hebben. Ik droeg een zwarte.’

‘Hoe kan dat nu?’ zei Bernard. ‘Zou Gloria er iets mee te maken hebben? Zou dat kunnen, denk je? Weet jij er meer over? Heeft zij je misschien gevraagd om je onderbroek uit te trekken?’

‘Waarom denk je dat?’ vroeg Gust.

‘Omdat ik een goeie politieman ben. Ik weet hoe ik A en B aan elkaar kan knopen, en zo kom ik dan bij C terecht,’ legde Bernard uit. ‘Ik zoek verbanden, verklaringen, hypothesen, connecties, oplossingen...’

‘En onderbroeken.’

‘Ja, onderbroeken zoeken we allemaal, hè? Al doen we ze ook graag uit, niet?’

Gust keek de rare man aan. Het leek alsof Bernard meer wist over die mysterieuze Gloria die van de trein was gesprongen en tijdens, voor of na die sprong z’n onderbroek

moet hebben verwisseld. Of zoiets. Hoe ze dat gedaan had, was hem een raadsel. En dat zou hij moeten oplossen. Er waren al zoveel raadsels in z'n leven. Eentje meer kon er nog wel bij.

*hop met de geit
uit met de broek
stop met 't geblèt
let me have a look*

3

*raadsels van het leven
ze komen en ze gaan
als treinen die zweven
en wanen die ontstaan
broeken die verdwijnen
als boeken die niet bestaan
misschien moet ik ze schrijven
met een knalrode banaan*

Gust moest lachen om z'n onzin. Alweer een gedicht voor de prullenmand, dacht hij. Hij propte het papier samen.

‘Wat ga jij weggooien?’ riep agent Bernard, die even was weggeweest maar nu weer de wagon instapte.

‘Een stom gedicht dat ik net heb geschreven,’ zei Gust. ‘Ik gooi het in het afvalbakje onder het raam.’

‘Jij gooit niets weg,’ zei Bernard streng. ‘Het zou weleens bewijsmateriaal kunnen zijn in het onderzoek dat ik voer.’

‘Welk onderzoek?’ vroeg Gust met een verbaasde snoet.

‘Het onderzoek naar de onderbroek,’ zei Bernard. ‘Dat is nu de officiële naam van het onderzoek dat tegen jou loopt.’

‘Tegen mij?’ snauwde Gust. ‘Ik heb niets misdaan! Ik ben slachtoffer. Lichtgewond geraakt bij de noodstop én mijn

onderbroek is verwisseld. Ik wil mijn zwarte onderbroek terug.'

'Deze?' zei Bernard, terwijl hij een zwarte onderbroek uit z'n jas haalde en die voor Gusts ogen liet bengelen.

'Dat is ze!' riep Gust blij. Hij trok ze uit de handen van de agent en zei: 'Dank je wel, Bernard.'

'We dachten al dat het die van jou was,' zei de man. 'Maar om dat te bewijzen, moet je ze even passen.'

'Passen?' zei Gust. 'Een onderbroek past altijd, toch? Trouwens, je ziet dat het mijn maat is. Er staat een L in. Large. Ik draag altijd L.'

'En die rode die je nu draagt? Is dat ook een large? Die lijkt kleiner.'

'Het is mijn onderbroek niet, dat zei ik al!'

'Doe ze maar uit,' zei Bernard. 'Dan kan ik even kijken.'

'Moet dat hier? Terwijl jij toekijkt?'

'Hé, we gaan niet flauw doen, hè? Ik heb al veel piemels gezien. Die van jou zal me niet van m'n melk brengen. Trek je onderbroek snel uit.'

'Dan zit ik hier naakt. Dat mag niet op de trein.'

'Eventjes mag het wel. Ik ben de arm der wet, hè? Ik knijp een oogje toe.'

'Ik denk eerder dat jij een oogje opentrekt, als ik m'n onderbroek uittrek.'

'Komaan, kerel. Hop met de geit, trek uit die broek. Stop met 't geblèt, let me have a look.'

'Heb jij ambities om dichter te worden?' spotte Gust.

'Nee,' zei Bernard. 'Maar van m'n vriend-dichter leer ik zo'n beetje dichten zonder m'n fluit op te lichten.'

Een luid gefluit deed hen opschrikken. Het klonk als een stoomfluit.

‘Wat was dat?’ vroeg Gust. ‘Dit is toch geen stoomtrein? Die bestaan niet meer.’

‘Ze bestaan nog wel, maar rijden niet in deze contreien. Toch is er vraag naar. Puur uit nostalgie heeft de spoorweg-directie beslist om het stoomfluitgeluid opnieuw in te voeren. Dit is een test. Het is nu toch rustig op de trein.’

‘Wanneer vertrekken we weer?’ vroeg Gust. ‘We staan al meer dan een halfuur stil.’

‘We zijn nog bezig met het onderzoek naar de onderbroek,’ zei Bernard.

‘Maar je hebt m’n onderbroek gevonden. Laten we dan vertrekken.’

‘Nee, je snapt het niet,’ zei Bernard. ‘Ten eerste weten we nog niet zeker of die zwarte onderbroek echt van jou is. Ten tweede weten we niet van wie de rode is, en hoe het komt dat jij die nu draagt. Ten derde moeten we nog uitzoeken waarom de trein plots stopte en wie aan de noodrem trok. Ten vierde moeten we achterhalen waar Gloria is en waarom haar kleren op de sporen lagen, met jouw onderbroek erbij. Ten vijfde moeten we nog zes andere vragen bedenken, want een onderzoek moet minstens tien vragen tellen.’

‘En moeten we al die tijd blijven staan?’ zei Gust.

‘Sorry, kerel,’ zei Bernard. ‘Eerst het onderzoek afronden, dan pas rijdt de trein weer. Zo gaat dat. Begin dus maar met het begin van je verhaal.’

‘Moet ik al m’n miserie en depressies vertellen?’ zuchtte Gust. ‘Het begon al bij m’n geboorte. De gynaecoloog gleed

uit op de natte vloer – m'n moeders vruchtwater was gebroken – en botste met z'n hoofd tegen de vroedvrouw. Die kwam ook ten val. Uiteindelijk moest m'n moeder me zélf uit haar buik trekken, waarbij ze haar hoofd tegen m'n vader stootte. Die verloor het bewustzijn en viel bovenop de gynaecoloog en de vroedvrouw.'

'Toestanden,' zei Bernard. 'Maar je bent er goed uit gekomen, zie ik. Of toch niet helemaal? Trek die onderbroek nu maar uit, dan kan ik eens kijken.'

Gust beseftte dat hij geen keuze had. Hij schoof z'n rode onderbroek naar beneden onder het toeziend oog van de agent met Freddie Mercury-snor.

Bernard keek aandachtig naar Gusts geslachtsdeel. 'Dat ziet er oké uit. Gelukkig niets beschadigd bij de bevalling.'

'En wat nu?'

'Geef die rode onderbroek maar aan mij. M'n vriend zal er blij mee zijn.'

Gust schopte de onderbroek van zich af en vroeg: 'Mag ik dan nu m'n zwarte onderbroek aantrekken?'

'Oké,' zei de agent.

Gust trok z'n zwarte onderbroek aan en zei: 'Laat die trein nu maar vertrekken. Die heeft al meer dan genoeg vertraging.'

'De trein van het zijn heeft altijd vertraging,' fluisterde Bernard.

'Mooi gezegd,' zei Gust. 'Opmerkelijk dat je dat zegt. Ik was vanmorgen begonnen met een gedicht over 'de trein van het zijn'.'

‘Echt? Te gek. Ja, we zitten allemaal in hetzelfde treintje,’ zei Bernard. ‘Ik denk dat we samen nog mooie dingen gaan doen op de trein van het zijn. Rij je mee?’

‘Laat de trein maar rijden,’ zuchtte Gust. ‘Het maakt niet uit hoe snel of hoe traag. Als ik maar kan lachen. Als laatste of als eerste, ook dat maakt geen fluit uit. Als de lachspieren maar getriggerd worden. Gelach, daar heb ik zo’n nood aan. Vrolijkheid, waar ben je?’

‘We gaan je gay maken,’ zei Bernard. ‘Very gay. As gay as can be, my honey bee.’ Hij lachte luid. ‘We komen dichterbij het dichterbij. We gaan het gat dichterbij.’

*gewelfde vrouw van mijn dromen
even was je hier
bijna deed je me komen*